

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XI., číslo 9.

září 2005

Obsah: Známi a neznámi andělé, **Století sam.čs.dominik.provincie** (1905-2005) (6), **Poselství bílého roucha:** bl.Guala z Rogno, bl.Kateřina z Racconigi, bl.Bertrand z Garrigue, B,**K nejvyššímu cíli** (15), sv.Jan Macias, bl.František Possadas, bl.Marek z Modeny, bl.Dalmác Moner, bl.Vavřinec z Ripafratta, Brněnská akademie duch.života ct.Patrika Kužely OP, E.Lopourová

Známi i neznámi andělé

1. Svatý archanděl Michael ("Kdo jako Bůh?")

Svatý Michaeli archanděli,

Přijď nám na pomoc se svými anděly

Nauč nás věřit v temnoty zla.

Nauč nás bojovat-s-Tvou pokorou. .

Nauč nás bojovat V' mlčení a být poslušní Bohu.

Nauč nás milovat., a být věrní jako Maria.

2. Svatý archanděl Gabriel ("Boží moc")

Svatý Gabrieli archanděli,

přijď se svými zástupy.

Nauč nás být pokornými služebníky.

Pomáhej nám, abychom byli čistí a' připraveni stát se 'místem odpočinku pro Pána a pro Marii.

3. Svatý archanděl Rafael (("Boží lék"))

Svatý Rafaeli archanděli,

přijď a provázej nás svou pomocí. .

Rozmnož v nás svou sílu a svou lásku.

Dej, ať láska k Bohu a k Neposkvrněné

vítězí v; našich srdcích

proti nenávisti a nečistotě světa.

4. Svatý archanděl Uriel ("Boží oheň")

Svatý Urieli archanděli, obklop nás

svým plamenným ochranným pláštěm.

Přijď nám na pomoc se svými nebeskými zástupy

Nauč nás jednat tak, jak jednal Ježíš,

když byl na zemi.

5. Svatý archanděl Jehudiel ("Boží chvála")

Svatý Jehudieli archanděli, mocný protivníku

zlých duchů, přijď nám na pomoc

s celým svým andělským šikem.

Buď s námi v našem boji

proti hrozným útokům pekla,

které hrozí, že zničí Církev,

Odstraň z našich srdcí veškerou závist

a učiň, aby se božský úradek

stal pro nás věčnou chválou v Bohu.

6. Svatý archanděl Sealtiel ("Modlitba k Bohu")

Svatý archanděli Sealtieli,

pomáhej nám se svými anděly,

nauč nás modli"ť "se 'tak; jak se modlil Pán

a jak nás naučil 'se modlit

7. Svatý archanděl Barachiel; ("Boží požehnání")

Svatý archanděli Barachieli,

vyburcuj nás spolu se svými anděly z lenosti,

pomáhej nám, abychom rostli v dobrých skutcích

a v lásce k Bohu i k Marii.

Století samostatnosti čs. dominikánské provincie 1905-2005 (5)

Nelze plně obsáhnout století samostatností české dominikánské provincie, kdybychom měli opomenout život bezmála stoletého dominikána Otce Jiřího Maria Veselého (1908-2004).

(M.Sečková, Život a dílo kněze a učitele Jiřího Maria Veselého O.P., Závěrečná práce PEDAGOGICKÁ FAKULTA, UNIVERSITA PALACKÉHO OLOMOUC 1997)

Stručný životopis:

Jiří Maria Veselý pokřtěný Leopold se narodil 15. listopadu 1908 v Protivanově na Moravě. Matka Mariana, rozená Kolísková pocházela z pěti sourozenců - tří chlapců a dvou dívek. Měla šest strýců kněží a dva bratrance kněze. Provdala se za Josefa Veselého ze mlýna..

Narodilo se jim pět dětí. Z 1. světové války dostal tatínek na frontě tyfus a zemřel. V roce 1919 se maminka vdala podruhé za Vincence Kopeckého, který pracoval jako poštovní doručovatel. Měli spolu dvě děti.

Syn Leopold byl nejstarší z dětí. Po ukončení osmi let obecné školy nastoupil na gymnázium v roce 1922 do Boskovic. Po dvou letech studia přestoupil na I. České státní gymnázium do Brna. V roce 1930 ukončil studium a po maturitě vstoupil do řádu Bratří kazatelů sv. Dominika v Olomouci.

V letech 1933 - 1936 studoval v Římě na dominikánské teologické fakultě (Angelicum) filosofii a teologii. V roce 1937 byl v Olomouci vysvěcen na kněze. O rok později dosáhl ve Walberbergu (Bonn - Köln) hodnosti lektora - profesora teologie.

V letech 1938 - 40 působil jako profesor a novicmistr na dominikánském bohosloveckém generálním učilišti v Olomouci.

Roku 1941 získal doktorát klasické filosofie na katolické universitě Sacro Cuore v Miláně, kde pak také až do roku 1944 přednášel jako docent v oboru slovanské vzdělanosti (slavistiky), z níž se rozrostl dnešní "Východní ústav".

V letech 1944 - 45 se zapojil do československého odboje v Itálii. Odtud se vrátil v roce 1945 jako major západní armády a

partyzán. Po návratu do vlasti zastával místo převora v pražském dominikánském konventu u sv. Jiljí.

Policejním zákrokem proti řeholním řádům v dubnu v roce 1950 začalo nejtěžší období jeho života. Pražský klášter dominikánů byl jako mnoho dalších mužských a později i ženských klášterů zabrán a řeholníci soustředěni v Želivě. Po pěti letech v říjnu 1955 se s podlomeným zdravím vrátil do Protivanova. Bydlel v rodném domě u maminky.

Po dvou letech zotavení nastoupil jako dělník při výkopových pracích archeologického výzkumu Velkomoravské říše na jižní Moravě.

V květnu roku 1968 dostal pozvání na universitu do Milána, odkud brzy přešel na papežskou universitu sv. Tomáše v Římě (Pontificia università s. Tommaso - Angelicum). Badatelsky mimo jiné přispěl k historicko - archeologickému uvedení a výkladu apoštolských listů Jana Pavla II. Egregiae virtutis (31. 12. 1980) a Slavorum Apostoli (2. 6. 1985). Tam také podílel na archeologickém výzkumu pod bazilikou sv. Petra v Římě. (Pokr.)

DĚTSTVÍ A ŠKOLNÍ LÉTA J. M. VESELÉHO

Dětství a mládí prožil v Protivanově ve velmi chudé, ale zbožné rodině. Běžně se spávalo na zemi, na slámě: večer se rozložila otep slámy na zem a na ní se spalo. Jako příkrývka sloužila plachta.

Po celý advent o 5. hod. ráno se chodilo na "roráty". Všichni se vždycky těšili na Vánoce. Tehdy se sesedli kolem kamen, zpívali koledy a modlili se. Dárčky si žádné nedávali. Večer na Štědrý den šli na půlnoční mši. Velikonoce patřily každoročně k velkým svátkům, v celém domě se uklízelo a líčilo.

V době války byl nedostatek jídla, a proto se u Veselých žernovalo žito, ze kterého se pak pekl chleba. Káva se vařila z ječmene, který se napřed musel upražit. Konec války byl poznamenán odporem obyvatel k Rakousko - Uhersku a jeho znakům. Také v Protivanově lidé strhávali císařské prapory. Leopold vyjádřil svůj odpor k nenáviděné habsburské monarchii tím, že kopáčem na hnůj strhl dvouhlavého orla z trafiky.

Po tatínkově smrti musela maminka zastávat i jeho práci. Ve dne chodila pracovat na pole a v noci šila. Z této velké tělesné a duševní zátěže dostala tuberkulózu plic a lékař nařídil přestat pracovat a zotavovat se. Přestala šít a pomalu se uzdravovala: jedlo se něco z obilí a z brambor: oboje bylo zakopané v jamách, protože vojáci chodili "rekvírovat" i to poslední.

Obecná škola znamenala pro malého Leopolda úplně nový

způsob života po všech stránkách.

"Za republiky" se stal vyznavačem Husa, protože učitel jim řekl, že je to moderní.

STUDIUM NA GYMNÁZIU

Jednou se přijel podívat do rodného Protivanova synovec strýců Kolísků P.Bohumil Kolísek. Zastavil se a zeptal se maminky: "Co bude z chlapce?" Maminka mu odpověděla, že bude krejčím. Už se učí šít. "A jak se učí ve škole?", zeptal se kněz. Maminka odpověděla, že loni propadl, ale jinak se učí dobře. P. Bohumil se tázal, zdali by nemohl jít studovat. Maminka řekla: "A kdo jej bude platit?" Prastrýc ukázal hůlkou vzhůru a řekl: "Však je Pán Bůh," a maminka pochopila, že by bylo možné poslat chlapce na studie.

V září při nástupu do Reálného Gymnázia v Boskovicích Leopold zjistil, že někteří z jeho spolužáků jsou židi. To bylo pro něho něco nového, protože v Protivanově se s něčím takovým nesetkal. Tam byli všichni katolíci. Domluvil se se spolužáky, že židy pokřtí. Jednalo se tehdy o dva bratry.

Na chodbě byl vodovod, kde bylo možné židy pokřtít, stačilo jen vystihnout dobu, kdy bude na chodbě klid a nikdo nepůjde. Když se taková chvílka naskytl, chytli jednoho z nich a rychle s ním pod vodovod. Ten však začal strašně řvát a než jsme jej stačili pokřtít, přišel školník, takže se nekřtílo. Tento čin se neobešel bez odezvy. Všem hrozilo propuštění ze studií, školník se však za ně přimluvil a tak mohli dále pokračovat ve studiu.

Z Protivanova tak chodilo do Boskovic kolem patnácti studentů. L. Veselý na Reálném gymnáziu absolvoval dva ročníky a další školní rok nastoupil do 3. ročníku I. Českého státního gymnázia v Brně. Bydlel v chlapeckém semináři. O tuto změnu školy se postarali prastrýci kněží Kolískovi, hlavně monsignor PhDr. - Alois, buditel Slováků (universitní profesor v Bratislavě).

Na gymnáziu se učila latina, řečtina a němčina. Na universitě studoval francouzštinu a jako profesor potřeboval ovládat angličtinu a italštinu.

V době studií na brněnském gymnáziu studenti navštěvovali literární kroužek a vydávali studentský časopis "Jitro". J. M. Veselý do tohoto časopisu přispíval svými články a verši pod různými pseudonymy. Hlavně jeho verše byly sociálně zaměřené:

	<i>"Kdybych já měl milión, co bych si s ním počal? Lidské bídy v světě vysušil bych močál - "</i>	
--	---	--

Profesor Sánka - legionář - dal pro domácí úlohu název: "Co jsem měl v životě nejraději". Veselý opsal název a pod to:

	<i>"Nikdy jsem neměl v životě nic "rád". Život jsem poznal, Mně nelze si hrát - "</i>	
--	---	--

Už v roce 1929-30 Veselý pochopil, že smyslem života může být jenom to, co vyzařovalo z modrých očí prostého bratra Teofila - Bohumila dominikána z Olomouce. A že tedy jenom to se může stát životní láskou: ostatní je přelud...

Veselý odmítnul jít do bohosloví v Brně. Jak se však dostal k dominikánům v Olomouci?

Veselý navštěvoval také "Sociální kroužek katolického studentstva". Před maturitou jeli čtyři chlapci a čtyři děvčata na několik dní na jednání moravské části "kroužku" do Olomouce. Chlapci byli ubytováni u dominikánů a děvčata u řeholních sester.

Poslední den byli chlapci zpívat děvčatům pod okny "serenády", čímž se trochu opozdili, takže se vraceli k dominikánům kolem druhé hodiny v noci. Měli už výčitky, že je budou hubovat za pozdní příchod. Zazvonili a čekali, co se bude dít. Jeden z dominikánů, vrátný jim okamžitě otevřel dveře a s úsměvem na tváři je uvítal, že už na ně čeká, proto ani nešel spát. Podal jim šálek horkého čaje a popřál dobrou noc. V jeho očích viděl J. M. Veselý propast štěstí; byl to šťastný a vyrovnaný člověk. Takový bych chtěl a měl jednou být, pomyslel si. Po maturitě, po úporných celonočních bojích a modlitbách napsal dopis dominikánům, zdali by jej přijali do řádu. Maminka s jeho rozhodnutím nesouhlasila, ale nakonec prosadil svou.

Po delší době přišla z Olomouce odpověď, aby přijel. ale vzal si s sebou peníze i na zpáteční cestu. Nevěřili, že tam zůstane?

"Tehdejší farář v Protivanově P. Stríž, mi tehdy dal na cestu značnou částku sto korun a řekl: „Když tam zůstaneš, věřím opravdu v Boha.“ a to byl světec, říká J. M. Veselý.

Zabalil si pár potřebných věcí a vydal se na cestu. V Prostějově si koupil i zpáteční lístek z Olomouce do Prostějova a zbytek peněz propili s přáteli. Tímto okamžikem - 1930 začalo nové období jeho života... Z Leopolda Veselého se stal dominikán bratr Jiří Maria.

Po válce se na brněnském prvním českém klasickém gymnáziu slavilo setkání žáků především maturantů z roku 1930. Pozdravným projevem byl pověřen J. M. Veselý. Začal básníkem Sovou:

"Ještě jednou se vrátíme v místa, kde květ prudce voněl, když

stříbrným šerem šerem stotoky večer. A ještě jednou se vrátíme k oknům, odkud jsme slyšeli píseň - "

ŘEHOLNÍ ČINNOST J. M. VESELÉHO

Původně nemyslel na řeholní povolání : snad advokát nebo profesor ... Přitahovala jej nyní také krajní, ale rozumná chudoba. Někdy sice jedli večer polévku a chleba, a to nejen novicové a studenti, nýbrž i profesori.

Jejich novicmistrem byl filosof a mystik otec Metoděj Habáň, který přišel z Říma jako reformátor mladých. Otec Metoděj učil rozlišovat mezi chudobou a bídou.

Být řeholníkem ukládalo chudobu, což však v podstatě znamenalo osvobodit se od nadbytečných požadavků, mírou potřeb byla životní úroveň průměrného dělníka. V cele otce magistra nebylo nic nadbytečného, ale bylo tam vše potřebné pro vzdělání a pro apoštolát. K chudobě ducha patřilo nezatežovat se ani nadbytečnými poznatky. Vědomost neznamená roztržštěnou zvědavost.

"Snad proto myšlenky a slova otce Habáně mi zněly jako souladná, jasná hra zvonků ulitých z pročistěného kovu," říká J. M. Veselý.

V Římě studoval v letech 1933-36 na univerzitě Angelicum filosofii a teologii. Během studií byl v roce 1937 vysvěcen na kněze v Olomouci. O rok později v německém Walberbergu na Studijním centru dominikánském dokončil studium teologie a stal se "profesorem teologie"(lector).

S Filosofickou Revuí byl úzce svázán téměř od jejího počátku až do násilného zániku v roce 1948. Po návratu ze studií v Římě publikoval ve Filosofické revui své první podepsané příspěvky. Od ledna 1939 byl Habáňovým spoluredaktorem, později se stal šéfredaktorem časopisu.

ČESKOSLOVENSKÝ ODBOJ V ITÁLII 1944 - 45

Po německé okupaci Československé republiky se spojili Češi žijící v Itálii do dvou celků, římského a milánského.

Milánští Češi již v 1. světové válce pomáhali T. G. Masarykovi a E. Benešovi, někteří byli příslušníky českých "legií" v Itálii (1918). K milánské skupině patřil i J. M. Veselý, který v té době působil v Miláně jako profesor slavistiky na katolické univerzitě. Činnost skupiny byla pestrá. Pomáhali uprchlíkům před gestapem a podporovali chudé krajany.

V květnu 1944 bylo odsunuto tzv. vládní vojsko z Čech do severní Itálie. Jednalo se o 4 500 mužů, rozdělených do 11 praporů a velitelství.

V této době se již blížila k našim hranicím ruská fronta, a proto se Němci snažili odsunout z území protektorátu nespolehlivou, organizovanou vojenskou složku. Styk s vládním vojskem u nás v Protektorátě udržovala skupina ilegálních pracovníků "NAREV", přes pplk. K.Emingera, který pracoval na generálním štábu. Po přesunu do Itálie bylo nutno spojit vládní vojsko s československou vládou v Londýně. Tímto úkolem byl pověřen právě pplk. K. Eminger.

Když se milánští Češi dověděli o příchodu vládního vojska do severní Itálie, snažili se ihned navázat s českými vojáky styky. Spojení bylo obtížné, protože čeští vojáci i česká kolonie byli pod kontrolou gestapa. A navíc, Němci rozšiřovali o Česích zprávy, že jde o jednotky speciálně cvičené na zabíjení partyzánů. Tím chtěli poštvat místní obyvatelstvo proti Čechům a zabránit spolupráci.

Již v prvních dnech po přemístění ke strážní službě měli Češi mrtvé a raněné po útocích italských partyzánů. Proto se obrátil J. M. Veselý na italské kněze, kteří spolupracovali s partyzány, aby partyzánům vysvětlil, že Češi nejsou jejich nepřátelé a nechtějí proti nim bojovat. Po tomto zákroku prostřednictvím kněží útoky partyzánů na vládní vojsko ustaly.

Ranění vojáci byli převáženi do nemocnice v Miláně, kde bylo zřízeno samostatné oddělení pro vládní vojsko. Oddělení vedl kapitán MUDr. František Staudek, se kterým navázal J. M. Veselý styky.

S F. Staudkem navázala postupně různé vztahy celá milánská česká skupina pod záminkou návštěv raněných a nemocných vojáků. České nemocniční oddělení se tak stalo střediskem příprav odbojové činnosti. Od raněných vojáků se získávaly zprávy o smýšlení mužstva a velitelů jednotlivých útvarů vládního vojska a jména spolehlivých důstojníků. "Zranění" byla někdy způsobena záměrně, aby "zpravodaj" mohl do nemocnice.

Při jedné návštěvě v nemocnici se J. M. Veselý "náhodně" setkal s plukovníkem MUDr. Špidlou, který byl přednostou zdravotní služby u vládního vojska v Itálii. Od něho se dozvěděl, že vládnímu vojsku chybí duchovní, kterého by jeho oddělení potřebovalo také k vedení úmrtní matriky. Cestou z nemocnice "potkali" J. M. Veselý s MUDr. Špidlou pplk. K. Emingera, který byl v té době služebně v Miláně. Po vzájemném seznámení je oba J. M. Veselý pozval na prohlídku dominikánského kláštera St. Maria Delle Grazie, kde bydlel. Zde se ho pplk. Eminger dotazoval, zda nemá spojení do Švýcarska na Dr. Kopeckého a k italským partyzánům, protože Praha potřebuje spolehlivého informátora pro vládní vojsko. J. M. Veselý se nabídl, že bude vykonávat u vládního vojska funkci

smluvního duchovního on sám. Plk. Eminger přislíbil, že zařídí v Praze jeho přijetí do vládního vojska. Předběžné přijetí bylo sice schváleno gen. Marvanem, tehdejším velitelem vládního vojska v Itálii, ale Němci neměli důvěru k Čechovi, který žije v Itálii a je obeznámen s místními poměry. V průběhu několika dalších měsíců byl J. M. Veselý několikrát přijat a opět odvolán, až 15. října 1944 byl definitivně potvrzen z Prahy v hodnosti majora duchovní služby díky zásahu pplk. Emingera.

Již v prvních dnech po příjezdu vládního vojska do severní Itálie začali přebíhat vojáci k partyzánům a spojencům, což ještě více prohloubilo nedůvěru Němců k vládnímu vojsku. Odpovědí Němců na zběhnutí bylo nařízení, že každý voják, který opustí svoji jednotku, bude zastřelen, a rodinní příslušníci odesláni do koncentračního tábora.

Toto surové opatření mělo příslušníky vládního vojska zastrašit, ale minulo se účinkem. Do 10. července 1944 zběhlo 15 důstojníků a 538 vojáků. Počet dezertérů později vzrostl na 800. Uprchlé vojáky a jejich rodinné příslušníky chránili velitelé rot a praporů fingovanými úředními hlášenými a násilným odvezení zmizelých vojáků. Největším hromadným útekem byl přechod příslušníků 6. praporu, kdy naráz přešlo do Švýcarska celkem 315 mužů včetně důstojníků. Tito vojáci se později dostali do Anglie k naší západní armádě. Mezi další přechody patřil též útek 34 mužů od 7. praporu v čele s kap. Petříkem. Tito muži přešli proti všem dohodám, vytvořili samostatnou jednotku u italských partyzánů a později neblaze zasáhli do osudu J. M. Veselého : přešli do služeb "londýnské vojenské misse" (pplk. Podhora) a doma se "zachraňovali" u KSČ.

Stále vzrůstající "aktivitu" vládního vojska bylo nutno organizovat. Proto byl v Miláně 14. července 1944 ustanoven Československý politický národní výbor pro osvobození (dále jen ČNV). Jeho předsedou byl zvolen J. M. Veselý. Snahou ČNV byl plánovaný hromadný přechod vojáků vládního vojska k partyzánům nebo spojeneckým vojskům. Proto bylo potřeba navázat přímé styky mezi vládním vojskem a velitelstvem italských partyzánů. Schůzka se konala na milánské univerzitě ve sborovně. Mluvčím italských partyzánů byl prof. Franceschini, za Čechy se schůzky zúčastnil J. M. Veselý a MUDr. Staudek. Češi nabídli italským partyzánům spolupráci, ale zároveň vnesli své požadavky na zajištění bezpečnosti zběhlých příslušníků vládního vojska v horách. Během následujících schůzek si obě strany vyjasnily svoje postoje a začátkem srpna 1944 byla uzavřena písemná dohoda mezi ČNV a Italským

národním výborem pro osvobození. Mluvčím ČNV byl potvrzen J. M. Veselý a za partyzány prof. Franceschini. Dohoda usměrňovala součinnost obou stran při sabotážních akcích, přebíhání Čechů a při fingovaných předstíraných případech střežených objektů.

Díky svému zařazení u vládního vojska se mohl J. M. Veselý volně pohybovat mezi jednotlivými útvary, kde přes důvěrníky předával pokyny čs.londýnské vlády, povzbuzoval morálku mužstva, či naopak, usměrňoval přílišnou podnikavost některých "horkých" hlav, která mohla vojsku uškodit. Velký vliv na posilování nálady mužstva měla jeho kázání při mších pro vojáky. Na konci každé mše se zpívala Čs.hymna.

Při cestách mezi útvary vládního vojska používal J. M. Veselý zpočátku automobil, který mu i s řidičem některé prapory zapůjčovaly. Později, po odzbrojení vládního vojska používal J. M. Veselý i jeho kurýři, často jen motocykl, kolo a autostop.

Vzhledem k rozmístění útvarů vládního vojska na tak rozsáhlém území, nebylo v silách jednoho člověka udržovat spojení a zajišťovat souhru, soulad společného postupu mezi útvary. J. M. Veselému velmi pomáhal MUDr. Staudek a spojky u jednotlivých útvarů.

22. srpna 1944 došlo k roztržce mezi civilními členy ČNV v Miláně a vojáky. Hanzlík a Hostýnek ukládali vojákům okamžité akce proti Němcům, které však tito odmítali jako neúčinné a neproveditelné.

4. září 1944 odevzdal prof. Franceschini J. M. Veselému první dopis od Dr. Kopeckého ze Švýcarska, který obsahoval pokyny od československé vlády pro činnost vládního vojska. ČNV okamžitě vyslal souhlasnou odpověď, ale nepřítomný Hanzlík pak protestoval, že se na něho nečekalo s odesláním odpovědi, a hrozil, že bude pracovat na vlastní pěst. K němu se přidal i Hostýnek. Tyto rozpory a pomluvy měly později těžké následky a zavinily zatčení J. M. Veselého, obžalovaného lživě z "velezrady".

V polovině září 1944 byl vytvořen Čs. vojenský národní výbor, který řídil a usměrňoval vojenské odbojové akce jednotlivých útvarů vládního vojska. ČNV se od tohoto okamžiku stal prostředníkem mezi československým vojenským národním výborem a československou zahraniční vládou. Ilegální činnost u vojska tehdy fakticky vedl MUDr. Staudek, padělal vojenské "cestovní rozkazy" pro J. M. Veselého a jednal po jeho boku s Italy a s Jugoslávci.

Neustálé útoky českých vojáků vyvolávaly stále větší zákroky proti vládnímu vojsku ze strany Němců. Docházelo k zatýkání důstojníků, odvolávání velitelů a k neustálému přemísťování útvarů

vládního vojska. Vše vyvrcholilo 4. října 1944, kdy bylo vládní vojsko odzbrojeno úplně .

Odzbrojené útvary vládního vojska byly poslány k řece Pádu v úseku mezi Adrií a Mantovou, kde měli budovat obranu "Siegrádovu linii". Směr přesunu vládního vojska na sever svědčil o tom, že Němci potřebovali české vojáky odsunout mimo oblast hlavního boje, protože jim nevěřili.

S vládním vojskem se k Pádu přesunul i J. M. Veselý.

Mezi českými vojáky a domácím obyvatelstvem i v novém prostoru panovaly přátelské vztahy. Čs. vojenský národní výbor pracoval zpravodajsky pro spojenecké armády v Itálii tak, že prostřednictvím partyzánských vysílaček v Padově a v Miláně hlásil přesuny německých vojsk, která spojenci pak následně bombardovali. Práci na opevnění Češi soustavně sabotovali a veřejně se poslouchal Londýn.

V únoru 1945 byl téměř celý velitelský štáb vládního vojska odsunut do Prahy. Na jejich místa přišli noví lidé neznalí poměrů, což ztížilo odbojové práce. Po odsunu pplk. Vondráčka se sám J. M. Veselý stal předsedou čs. vojenského národního výboru. Důvod "Jsi zasvěcený Bohu, a můžeš tedy být rád, když tě k němu Němci pošlou"

Koncem března 1945 přesunuli Němci všechny prapory vládního vojska k severu do jižních Alp. V dubnu 1945 se očekával konec války, členové československého vojenského národního výboru pracovali ve dne v noci.

26. dubna okolo desáté hodiny přišel ke štábu vládního vojska u Verony první americký důstojník : četlo se ihned revoluční prohlášení, napsané J. M. Veselým za spolupráce přátel ze štábu. Američané - informovaní z Říma o Dr. Veselém - viděli v českých vojácích spojence. Štáb vládního vojska tak postupně navštívil ge. Kandell a ge. Humme (zpravodaj). J. M. Veselý jako nejvyšší představitel čs. vojenského národního výboru se 1. května 1945 ujal oficiálně vedení vojáků. Ve velení setrval do 19. května, kdy se stal velitelem vládního vojska pplk. Podhora, člen čs. vojenské mise v Itálii. V době svého působení ve velení odevzdal J. M. Veselý hlášení o činnosti vládního vojska také Dr. Vladimírovi Vaňkovi velvyslanci ČSR v Římě. O činnosti také informoval pplk. Svobodu, náčelníka československé vojenské mise v Itálii. Avšak :

- dne 16. května přijeli do Říma Češi z Milána, Hostýnem, Dr. Opravil v uniformě slovenského poručíka a kap Petřík s udáním na J. M. Veselého, že prý ničil odbojovou činnost a vedl ji ve prospěch

Němců.

- 20. května 1945 zaslal J. M. Veselý za československý vojenský národní výbor blahopřejný telegram prezidentovi E. Benešovi k narozeninám, je to poslední oficiální čin výboru. Beneš odpověděl do Prahy.

Z praporů vládního vojska byla koncem května vytvořena "Československá samostatná brigáda". Službu polního četnictva (M M) plnila zmíněná skupina českých partyzánů, tzv. Petříkovci. Ti označovali urážlivě vládní vojáky za zrádce: nikdo nebyl vlastencem, jen oni.

7. července 1945 byl v Bošco u Verony J. M. Veselý zatčen pro velezradu. Když se později ptal, proč je zajištěn, řekli mu, že na základě udání z Milána. Udali jej Hanzlík, Chmelík a Dr. Opravil. Prý ze msty, že je nedoporučil na zřízení čs. konsulátu ...

Většina z těch, co ho v Itálii zatkli a vyslyšali, když se později v Praze obhájil, hlásili, že mu pomáhali v odboji. V sobotu 21. července odjel J. M. Veselý s prvním trasportem z Verony do Prahy, ovšem jako vězeň. Po vzrušujícím příjezdu do Prahy se obhájil, byl propuštěn, a později byl za svoji odbojovou činnost vyznamenán dekretem prezidenta Beneše, vojenskou medailí za zásluhy první třídy.

Ve vlasti vedl J. M. Veselý dále boj za očistu vládních vojáků, a to nejen živých, ale i mrtvých, kteří zahynuli v Itálii při bombardování, byli zabiti při útocích partyzánů nebo popraveni Němci.

Dne 13. dubna 1947 bylo slavnostní prohlášení uznání druhého italského odboje a vřazení jeho příslušníků do Svazu národní revoluce. J. M. Veselý se vrátil do kláštera v Praze. To však byla přestupní stanice jeho další kalvárie. (Pokr.)

+++

Poselství bílého roucha

2.září

Milá duše,

jako náš Otec Dominik Guzmán, také já pocházím ze šlechtických poměrů, ovšem v Itálii. Jako on se stávám kanovníkem. Ovládám právo a mám dobře zajištěný pohodlný život v teplém místečku a bohatství. Stejně jako ostatní zdejší kanovníci žiji odděleně. Toužím však po větší dokonalosti. Proto sotva potkávám Otce Dominika a poznávám společný život bratří Kazatelů, ochotně přijímám z jeho rukou bílé roucho. Nebojím se chudoby, ani hmotné nezajištěnosti. Otec Dominik mě pak zanedlouho posílá do Brescie. Odcházím tam a podle jeho pokynu tam zakládám a řídím nový klášter. Naše

přítomnost je tu nanejvýš zapotřebí. Celou severní Itálii se valí vlna novopohanství. Je to pohanství pod rouškou křesťanství. Tak hlásáme Krista opravdového. Lidé to ode mě ochotně a rádi přijímají a mění svůj život podle učení našeho Pána. Papež Řehoř IX., se kterým se dobře znám, mě pověřuje úkolem zmapovat výskyt a rozsah novopohanského hnutí. Kromě toho využívá mých služeb u světských velmožů. Zprostředkovávám spojení mezi papežem a Bedřichem II. Usmírují také Modenu s Bolognou.

Pak na mě dopadá břemeno biskupského úřadu. Náš Otec Dominik se takovému břemenu vyhýbá, ovšem ne z pohodlnosti, nýbrž aby zůstal prostým, chudým bratrem v řádu. Dlouho odmítám, ale nakonec svoluji. Papež mě jmenuje biskupem v Brescii. Brescie je pravé semeniště novopohanství. Do jisté míry jsou tito bloudící lidé vháněni do tohoto uchylování se od Církve svaté povýšeným úřednictvím, honosným blahobytem a mravně uvolněným životem zdejších biskupů. Mnozí biskupové jezdí na koních a v kočárech. Jsou ozbrojeni mečem a doprovázeni osobními strážci. A není řídká výjimka, že se k biskupskému úřadu dostávají pomocí podplácení a podvodů. Proto jimi mnozí prostí a chudí lidé pohrdají. Kvůli nim chtějí Krista, ale bez Církve s tímto jejím nadutým a nastrojeným duchovenstvem.

Moje snaha o obnovu Církve jako sloužící a chudé je obtížná. Mnoho chudých získávám svým kázáním i osobním příkladem pro Krista. Říkají mi "otec chudých, sirotků a vdov". Zato u většiny biskupů a světských mocnářů si vysloužím nenávisť. Nakonec mě vyhánějí do ciziny. Na čas se skrývám u mnichů ve Vallambrose. Smím se vrátit teprve až na přímý zásah papeže. Už však nepůsobím v Brescii. Tam na mě číhají nepřátelé. Působím ve Valcamonice.

Jak těsně jsem spojen s Otcem Dominikem! Když Otec hříšníků umírá, přichází mi ve snu dát rozloučení. Ukazuje se mi žebřík, vyzdvižený od země až k nebi. Otec Dominik vystupuje po něm k Bohu. Následuji velkého zakladatele ještě založením a posvěcením kláštera v rodném Bergamu. Pak už se natrvalo setkávám s Dominikem. Bůh budiž veleben.

Tvůj bratr Guala z Rogno

+++

4.září

Milá duše,

Od dětství prožívám těžké zkoušky. Míváme doma takový hlad, že mně už jako novorozenou nosí kojit do sousedství, protože moje maminka je strašně vyhladovělá. K tomu všemu nás trápí krutosti

války, které v těchto dobách slavné italské renesance doléhají ze všech stran. Tak už od malička sedím u tkalcovského stavu, abych pomohla uživit rodičům početnou rodinu. Právě při té mechanické a úmorné práci se učím rozmlouvat s Bohem. Na nějaké vzdělání není čas.. Doma mě nejvíce trápí stálý křik mojí matky a rozhárané poměry, kdy máti na čas utíká z domu a uchyluje se k jednomu ze svých bratrů. Tím spíš toužím po pokoji a pravé duchovní rodině. Chci žít jen pro Boha. Proto se mu dobrovolně zaslibuji a skládám před Bohem slib čistoty. Pán mě odměňuje vtisknutím svých ran. Jsou viditelné. Proto si vyprošuji, aby ty viditelné rány byly nahrazeny skrytou bolestí. Následkem toho jsou však moje ruce velmi neobratné. Přesto si jimi v bolestech vydělávám na živobytí. Později mi vkládá na levé rameno svůj kříž, takže chodím až do smrti shrbená.

Ještě ani nejsem přijata mezi dominikánské terciářky, a už se mi dostává důvěrných duchovních styků s dominikánským nebem. Dostává se mi velké mystické milosti – výměny svého srdce se Srdcem Nejsvětějším. Zdá se mi, že jsem strašně nečistá a nehodná těchto milostí, a jen jediné místo v srdci zůstává čisté. Na něm čtu vnitřním zrakem slova napsaná stříbrnými písmeny - JEŽÍŠ. MÁ NADĚJE. Zmocňuje se mne velká bázeň. Můj duchovní průvodce, svatý Petr Veronský mě však uklidňuje, že se prach ukáže i v uklízeném domě, když tam přijde nové světlo. Doléhá na mne hrozná nemoc, ale s Boží pomocí se uzdravuji.

Je mi šestadvacet roků a stále žiji v našem chudém domku a pracuji, jak jen mohu. Tu nás zastihuje strašná válečná vřava. Vidím strašné pohromy, sleduji utrpení i strašnou duchovní a mravní bídu vojáků. Začínám za ně konat tvrdá pokání. Toužím jít k Bohu cestou svatého Dominika, jenže u nás ve městě dominikáni nejsou. Z Božího řízení však urozený pán Claudio Savojský pozve do Racconigi dominikány. Jenže tím zdaleka nejsem u cíle. Zlé jazyky mě obviňují z čarodějnictví. Musím se kvůli tomu obvinění zpovídat svaté inkvizici až v Turíně. Jenže ta zkouška se obrací v mé ospravedlnění. Tak mě zakrátko dominikáni přijímají do Třetího řádu. Protože neumím číst, smím se místo povinných řádových modliteb modlit jen Otčenáš. Toužím však po pravé modlitbě spolu s ostatními bratry a sestrami. A tu mě sám Pán Ježíš naučí číst, ale pouze modlitby.

Vyhledávají mě urození lidé. Načež mě moji nejbližší, s nimiž od dětství žiji, pomlouvají. Pomluvy se šíří a dominikáni jim věří. Jdou tak daleko, že překládají mého zpovědníka, který mne hájí, do jiného

kláštera. Nakonec musím odejít z rodného domu, doprovázená posměchem a urážkami.

Nevděčnost a pomluvy mě pokoušejí k malomyslnosti-Přemáhám to, když si rozhodně opakují: Jsem vykoupena drahou Krví našeho Pána. On se o mne postará. Pomoc Otců mého řádu není pro mě nepostradatelná. Oblékla jsem bílé roucho jen z lásky k Bohu a ne pro ně. Ježíš, má naděje, bude o mě pečovat jinými prostředky.

Žiji v opuštěnosti v Caramagno. Zřikám se každé lidské opory a útěchy. Tak léta Páně 1547 opouštím svět ve svých jedenašedesáti létech, zcela zapomenuta lidmi. Možná si řekneš, zas jedna venkovská, nevzdělaná, nepochopená dívka, která po celý život zná jen samé hořkosti a zkoušky. Bůh mě však chápe a vůbec na mě nezapomíná.

Tvoje sestra Kateřina z Racconigi

+++

6.září

Milá duše,

ocházím z vesničky Garrigue v jižní Francii. U nás se pěstuje výtečné víno, sladké, jiskřivé, někdy až příliš sladké. Moji krajané jsou tak trochu přesyacení sladkostmi světa. Proto se u nás tolik šíří
různá

zmatená učení.

Je to dílem z nevzdělanosti ve víře, dílem z přemíry dobrého vína a znamenitých sýrů, ale i z rozmařilosti. Už v dětství jsem svědkem vypálení kláštera cisterciáckých sestřiček od fanatiků z Albi. Proto mne však Pán volá k vznešenějšímu poslání než je pěstovat víno a holdovat mu - totiž sloužit Bohu. Odedávna hlásám Boží Slovo, ale zatím jen jaksi okrajově a nenápadně. Rozhodující v mém životě je setkání s Otcem Dominikem. Oba jsme kanovníci, ale žádnému z nás to nestačí. Pán nás volá oba dva jako profesionální kazatele. Sleduji, co Otec Dominik hlásá a koná v Bologni. Tak se k němu připojuji jako jeho první žák ve službě Boží.

Na rozdíl od našeho vznešeného nositele bílého roucha, Otce Dominika, který je toho svou čistotou nejvíce hoden, sám se toho cítím hoden nejméně. Necítím se tak čistý jako otec Dominik. Proto konám pokání a znovu a znovu se snažím odčinit své minulé hříchy. Konám pokání nejprve za sebe, pak za ty, kteří se dopouštějí hříchů kvůli mně, potom za ty, které ani neznám, a konečně za celý hříšný svět. Až za mnou přichází Otec Dominik a říká: "No tak, Bertrande! To už snad stačilo, ne? Ted' je třeba jednat pro spásu duší!" Od té

doby sloužím mše svaté raději za obrácení hříšníků než za duše v očistci. Když se mě bratři na to ptají, odpovídám: "Duše v očistci jednou jistě dojdou spásy. Naproti tomu hříšníci jsou ve větším nebezpečí, že nedojdou spásy. Tu se mně ptá bratr Benedikt: "Podívej, Bertrande, kdybys viděl dva žebráky, jednoho se zdravými údý, druhého docela chromého, se kterým bys měl větší útrpnost?" Odpovídám, že s tím, který si už nemůže pomoci. Nato on: "Tak vidíš! Měj více útrpnosti se zesnulými než se hříšníky! Zesnulí už nemají ústa, aby za sebe mluvili, ani ruce, aby něco pro sebe vykonali, zatímco hříšníci mají ústa i ruce, aby si sami pomohli."

Poslouchám ho, můj rozum souhlasí, ale moje srdce váhá. Příští noc se mi ukazuje nějaká osoba, obtížená nákladem dříví, které se sebe skládá a chce je vložit na mne. Od té doby se při každé bohoslužbě modlím za duše v očistci, protože vím, že tímto způsobem z nich snímám "náklad jejich hříchů".

Prožívám tam krušné chvíle. Je lidské přiznat, že ani já, ani ostatní naši bratři v Paříži si zrovna nevíme rady. Tak se vracím do Bologne ke společné modlitbě s Otcem Dominikem. Nato se odcházím do Paříže.

Po splnění svého poslání, když úspěšně všechno projednám s pařížskými kanovníky, odcházím z Dominikova pověření založit provencálskou provincii. Přichází mnoho uchazečů. Tak zakládám řadu klášterů. Jednoho dne slyším zvláštní volání Páně. Ne každé volání Páně znamená volání k dílu. Pán Tě může odvolat z díla k sobě. Tak tedy odcházím. Opouštím tento svět. Také Tebe jednou odvolá. Nuže, do díla! Vinice Páně je zanedbaná.

Tvůj Bertrand z Garrigue

+++

18.září

Milá duše,

atímco z rybáře Šimona činí Pán rybáře lidí Petra, mne přivádí k tomuto dílu od stáda ovcí. Tam totiž v rodném Španělsku vyrůstám. Na statku svého strýce se jako samouk učím číst a psát.

Hlavní školou mi však je svatý růženec a ústraní v horských pastvinách, kam vodím ovce na pastvu. V samotě, daleko od lidí, se můžeš přiblížit andělům, ale také můžeš podlehnout d'ábelskému pokušení. Nejsi však bezbranný - naše panenská Maminka Ti zanechává růženec jako zdroj útěchy i síly. Od svých šesti let se očím ovládat tento mocný prostředek modlitby k ochraně a posvěcení sebe a všeho, co je mi svěřeno do péče. Můj pobyt v ústraní odlehlých

horských pastvin neznamená však školu nepraktického unikání z každodenních životních starostí. Naopak růžencová škola pod vedením naší Paní a Královny mi vzdělává srdce pro chápání znamení doby a pohotové odpovídání na ně.

Když už se zdá, že jako pasáček ovcí projdu celým životem, neboť právě u tohoto stádečka procházím i Kristovým věkem, rozhoduje se Pán změnit můj úděl. Také Ty můžeš změnit svůj úděl, třebaže se změna zdá být tak nedostupná jako cíl mé cesty. Zatímco mnozí bratři promarníují své síly v bitvách, jako je ta na Bílé hoře, rozhodují se ve svých čtyřiatřiceti létech k plavbě na druhý konec světa. Jeden můj příbuzný chová ovce a jiná domácí zvířata až v dalekém Peru. Zdá se, že je to moje životní příležitost.

Netoužím po rychlém zbohatnutí, ani po dobrodružství, třebaže i k tomu se v Novém světě nabízí dost příležitostí. Spíše poslouchám celým srdcem volání dálek. Následuji hlas svého srdce. Po dlouhé a vyčerpávající plavbě se opravdu dostávám do Limy. Vstupuji do služeb svého příbuzného. Někdo by byl uchvácen rozdílem mezi pasáčkem ovcí a honákem dobytka. Už neběhám pěšky za stádem ovcí. Jezdím tu na koni, práskám bičem a obratně mávám lasem nad hlavou. Dokladem toho, že sem přicházím z jiných důvodů než je zlato a povyražení, je to, že mi to nestačí. Brzy shledávám, že i kdyby se člověk plavil na druhý konec světa, nemusel by dosáhnout cíle. Cítím, že ani zde nejsem pořád u cíle. Volám k našemu Pánu: Bože, dej mi znát svůj plán se mnou! Slibuji, že když najdu tuto vzácnou perlu, dám za ni všechno.

Pán je můj dobrý pastýř. Vede mě ke svěžím pastvinám. Musím jít za tímto hlasem ve svém srdci. Nejsem nevděčný, nicméně po třech letech opouštím i službu u příbuzného v Novém světě. Hlas mého srdce mě vede přeplavit se na ještě vzdálenější břeh, a přitom je tak blízký i Tobě.

Nabízím své služby dominikánům v klášteře svaté Maří Magdaleny v Limě. Bratři mě přijímají, avšak ne proto, aby si ode mne sami nechávali sloužit. Nepotřebují si ode mne dávat sloužit tolik jako to potřebují chudí, hladoví a nemocní. Tak mě přijímají právě pro službu těmto nejubožejším. Hned po složení slibu chudoby, čistoty a poslušnosti, a přijetí do Třetího řádu, mi bratři svěřují službu chudým, hladovým a trpícím.

Z lidského pohledu je to ubohá kariéra, stát se z úspěšného honáka dobytka vrátným jakéhosi domu. Z hlediska vojevůdce Francesca Pizarra, španělského dobyvatele Peru, který zakládá město Lima, je to strašný úpadek, když já, rodilý Španěl sloužím chudým

lidem v Peru, místo, abych jim vládl. Pro mne je to však závažná služba rozdělovat přebytky kláštera chudým a trpícím. Je to zodpovědná služba. Vyžaduje chápavé srdce pro znamení doby a pohotovost odpovídat na ně, a sílu přivést tuto pomoc k úplnému uskutečnění. Ne každý, kdo přichází s nastavenou rukou, je hoden této pomoci. Sám to nepoznáš. Potřebuješ pomoc Pána, který jediný vidí do srdce lidí.

Denně přicházejí zástupy chudých. Mám jim rozdělovat pomoc. Jen stěží to dokáží. Prostředky kláštera jsou velmi omezené. Během dvaceti let však dosahuje moje činnost velmi pozoruhodných výsledků. Dávno se neomezují na pomoc kláštera. Stále víc ji doplňují z prostředků bohatých mecenášů, kteří mi je ochotně svěřují. Nejde jen o jídlo pro hladové, léky pro nemocné, nýbrž i o oděvy pro Indiány, kteří nemají nic než svou rudou kůži. Nakonec mi dobrodinci svěřují k používání i vojenskou poštovní službu. Někteří dobrodinci mě podporují z čisté křesťanské lásky, jiní však i proto, že v tom vidí záruku pokoje a míru v zemi. Tak moje služba chudým a trpícím přesahuje daleko za brány Limy.

Když jde o pomoc trpícím, nikdy nedělám rozdíl mezi Španěly, Indiány a Černochoy. V každém z nich vidím Krista trpícího a hladového. Někteří domorodci mě navštěvují kvůli hmotné pomoci. Jiní však dobrovolně docházejí do shromáždění jen proto, aby se modlili se mnou růžencem. To už něco znamená, s ohledem na strašné pověry a hrozná lidská oběti, které obklopují domorodce od nejútlejšího věku. Když stále znovu a znovu dobrovolně přicházejí ke společné modlitbě růžence, tak už to znamená velký obrat v jejich životě. Přitom se neustále vzdělávají, protože při růženci si osvojují učení našeho Pána nejen rozumem, ale i srdcem.

Tvůj bratr Jan Macias

+++

K nejvyššímu cíli (15) Vyvolení pro vítězství

V tajemné noci Zeleného čtvrtku slavně ustanovují na světě dvě úžasné vymoženosti. Slavně ustanovují proměnu tvého lidského těla v Mé tajemné Tělo v podobě tvé všední obživy. Dále ustanovují pro tebe nový stav. Svým proměněným Tělem uskutečňuji pokoj, do té doby na světě nebývalý, a tvůj stav v Mých nejvyšších službách, abys jej rozděloval a rozléval. Obě slavné vymoženosti jsou tak těsně spojeny, že jedna neobejde bez druhé. Dosavadní množství obětí a zástup jejich vykonavatelů je pryč. Uprostřed nového lidstva pro tebe platí pouze jediná oběť, a to Moje oběť. Každá tvoje účast je pouze účastí na Mé slavné službě. Přináším jednu jedinou oběť

navěky. Obecně máš tuto účast na Mé službě našemu společnému Otci jako každý Můj přítel od křtu, kdy jsi ke Mně připojen, avšak jedině tebe zvláště zvou k dospělému přátelství se Mnou, aby ses naplnilo stal Mým důvěrníkem.

Přeji si, aby, aby Moje oběť byla věčně zpřítomňována, aby k ní lidstvo mělo také viditelně pořád přístup. Proto slavně ustanovuji tvou zvláštní účast na ní. Posláním tohoto ustanovení je právě toto ustavičné zpřítomňování a pozemské uskutečňování této jediné přijaté oběti. (Pokr.)

TO JEDINÉ

Vyber si to oč nepřijdeš

Vyber si čekání

Čekání v lásce

Ona ví

Kdy spát a kdy vstávat

Kdy milující vyburcovat

k jednání

Vyber si jediné oč

nepřijdeš

Nech lásku ať tě

uchopí

Obejmi ji pevně

Jak Jákob s Bohem

zápasil

Dokud mi nepožehnáš

Dobrem svým

dotud tě láska

nepustím

Jak přítelkyně Kristova

U nohou mistra

V ticho proměněná

V ticho z vosku

Jedinou skutečnost

vtiskuje si

Tady a teď jsem s Ním

Jeho příběhem se

proměním

Tak stává se novou

Marií

A s ní i všechny věci

kteřé odložila

Pravda věcí je taková

O nic co jsme odložili

nepřijdem

Starosti, obavy,

nevyřčená slova

Jen uzdraveny

nalezneme znova

(<http://eva.lopourova.sweb.cz>)

Touto posvátnou spoluprací se Mnou přijímám tvou osobnost do Mé osobnosti, takže právem působíš a jednáš Mým jménem. Obecně jsi jako každý Můj věrný v Mých nejvyšších službách, a tvé zaslíbení se této službě je pravá účast na Mé svrchované službě. Proto neseš ve své službě tuto jedinou známku a úděl Mé služby, a to nelze přejít mlčením. Buď jsi milován a ctěn nebo nenáviděn a stíhán, jako je tomu s Mou vlastní službou na zemi.

Z tvého zvláštního díla jako **profesionála v nejvyšších službách** vane dech Mé dokonalé služby. V ní si tě docela přivlastňuji a činím si z tebe poddajný a dokonalý nástroj.

Od věčnosti jsem určen pro své osobní spojení s tebou. Protože jsem v jedné Osobě, totiž Osobě věčného Slova, proto spojuji dvě nesmíšené a nezměněné přirozenosti. Dvě úplné přirozenosti, Moji přirozenost s tvou přirozeností spojuji v jediné Osobě, tedy osobním spojením. Tím se stávám největším a nedostižným. Tím se ti dostává svrchovaného povznesení a slavného zaslíbení. Na základě tohoto spojení podávám našemu věčnému Otci dostatečnou oběť za tvé hříchy. Jedině Moje bytost rovná našemu Otci je schopná přinést dostatečnou náhradu za tvé hříchy. Sám od sebe můžeš našeho věčného Otce jen urazit. Nemůžeš tu roztržku sám urovnat. Tak vysoko nedosáhneš. V tom spočívá Moje služba, že za tebe přináším dokonalou oběť. A Můj věčný Otec ji nemůže odmítnout přijmout. Způsobuji, aby tato Moje oběť byla současně tvou obětí

Slavná služba každého z Mých věrných přátel a celého lidstva zpřítomňuje Mou oběť. Proto základ této vznešené a slavné služby spočívá právě v mém nezvratně dokonalém osobním spojení. Z něho vychází Moje zadostiučinění. Z něho vyrůstá také tvoje ustavičné zpřítomňování a podávání tohoto zadostiučinění. Bez toho bys byl zrovna tak ubohý. Stál bys před naším věčným Otcem s prázdnými rukama právě tak jako mnozí před tebou.

Přináším svou oběť krvavě jen jednou, ale jednou provždy. Z ní se stále oživuje Moje tajemné Tělo. Stále z ní žije. Nepřetržitě z ní čerpá svou sílu. Z ní vyrůstáš ty sám uprostřed ostatního lidstva. Odtud vychází celé shromáždění mých věrných přátel. Tvým posláním uprostřed nich a spolu s nimi je stálý duchovní a mravní růst. Tak mi skvělým příkladem získáváš stále nové účastníky. Chci, aby se všem, a nejen tobě, dostaly všechny vymoženosti a přínosy Mé služby, aby se i početně stupňoval jejich prodloužený účinek.

To je úkolem tvého důvěrného přátelství se Mnou. To je poslání tvé osobní služby a těsné součinnosti se Mnou, abys prodlužoval zpřítomnění Mé služby.

Proto se nic nevyrovná tomuto hlubokému tajemství tvé služby pro Mne uprostřed lidstva a na Zemi uprostřed celého vesmíru. Přeji si, aby Moje oběť byla věčně zpřítomňována, a čím dál tím víc lidí, aby k ní mělo přístup. Proto slavně ustanovuji tvou zvláštní účast na ní. Posláním tohoto ustanovení je právě toto ustavičné zpřítomňování a pozemské uskutečňování této jediné přijaté oběti.

Právě tebe zvu k této spoluúčasti na mém díle. Celá tvoje spoluúčast spočívá právě ve spojení se Mnou a z tohoto spojení vyrůstá. Nezrušitelným znamením se stáváš Mým úplným vlastnictvím, Mým dokonalým prostředkem. Tak je tvoje osobnost v jistých

okamžicích Mou osobností, tvoje pohyby a slova jsou Mými pohyby a Mými slovy. Jde o skutečné přivtělení ke Mně. Nejde tu jen o nábožná gesta, nýbrž o holou skutečnost.

Od Poslední večeře rozlévám svou jedinečnou součinnost s tvým i Mým věčným Otcem zvláště na tebe uprostřed ostatních povoláných. A dokud je někdo, kdo se potřebuje viditelně spojit se Mnou a okázale se opřít o Mou jedinou dokonalou oběť, ustavičně budeš mít co na práci. Tak ustavičně viditelně spojuj nebe se zemí. Stále přiváděj na zem svou krev, abych ji proměnil v novou Krev pro každého. Pořád potvrzuj na zemi vznešené zalíbení našeho Otce nebeského v této jediné a dokonalé oběti. (Pokr.)

+++

UČITEL

Každému stéblu trávy
Se dávám celý'
Kolik unese
Jak psáno o mně
Nalomenou třtinu nedolomím
Doutnající knot neuhasím
Tvé víry tvého doufání
Z ega vycházení
Jak rád bych tě naráz
vysvobodil
Z Egyptských zemí tvých
Na orlích křídlech s tebou
vzletěl ,
Ale tak bych tvůj plamen
(<http://eva.loupourova.sweb.cz>)

+++

Tvoje služba pro Mne jako taková je stavebním kamenem a životním prvkem celého shromáždění mých věrných , jakož i celého mého učení. I kdyby někdo zlehčoval tvou zvláštní a slavně zaslíbenou součinnost se Mnou na záchraně a obnově lidstva a celého světa, přesto nakonec i on sám žije a umírá z oběti, kterou dennodenně slavně přinášíš.

Jak Mi poděkuješ za své vybrání, povolání, určení a slavné zaslíbení pro spoluúčast na Mé dokonalé službě? Copak sis Mě vyvolil? Sám si tě vybírám, aby byl ustavičně obnovován onen tajemný kruh kolem kulatého stolu. To je ten kruh, který svírá kalich s Mou Krví, aby se nepřetrhl řetěz rukou podávajících chléb věčného života a kalich nezvratné dokonalosti.

Od věků tě mám ve svém plánu. Dokonce jsi v samotném jádru všech Mých záměrů. Odedávna tě určuji k prožívání a sdílení tajemství Mého Vtělení a tvé záchrany a obnovy uprostřed ostatního lidstva a vesmíru. Proto jako zvláštní profesionál v nejvyšších službách a Můj sekretář ve středu Mého záměru, jakož i ve středu Mé svrchované lásky. Z lásky si tě volím a činím svým důvěrným přítelem a nejtěsnějším pomocníkem. Sám si tě dokáži takto přitáhnout do své těsné blízkosti. Jinak by ses nesměl ani odvážit pomýšlet na spojení s takovým závratným a velebným tajemstvím, jakým je Moje Vtělení a Moje součinnost s Mým i tvým Otcem v lidském těle a v lidské přirozenosti, kterou od tebe přijímám.

Jenom si vzpomeň, jak zázračnou cestou dospíváš k pochopení a hlubokému prožívání toho, že jsi už od křtu povolán k důvěrnému přátelství a společné službě se Mnou.

Povznesení k takové společné službě se Mnou je však ještě jiným způsobem středem všech ostatních darů. Každý dar, který ti zdarma dávám, prochází rukama Mých zvláštních přátel a důvěrníků. Každý z Mých oslavenců je oslaven díky některému z Mých pomocníků. Ten jim křtem otevírá bránu k dokonalosti, očisťuje je, sytí je Mým Tělem, učí je a vede. Tak se celé lidstvo a jeho putování dějinami točí kolem slavně ustanovené spolupráce se Mnou. Proto se nediv, že duchovní stav lidstva roste anebo kolísá podle dokonalosti, podle pokročilosti anebo zaostalosti Mých zvláštních společníků ve službě, třebaže dokonalost mých slavných ustanovení je základem a vlastně jediné ona je rozhodující.

Jako každý jsi také ty od křtu vtažen do stále rozšiřujícího záběru Mého Těla, přitahujícího z kříže k sobě stále víc a více celý svět. Tak jsi uprostřed všech ostatních a spolu s nimi pozemskou solí, potřebnou pro celý vesmír. Jsi majákem na rozbouřené hladině kosmického oceánu. Proto podle tvého světla a věrnosti tvé služby se očividně řídí celé Moje tajemné Tělo.

Proto se za tebe zvláštním způsobem modlím za své učedníky: *"Za ně prosím, protože jsou tvoji, Otče svatý, zachovej ve svém svatém jménu ty, které jsi mi dal, aby byli jedno jako i my."*

Slavným zaslíbením se ti to, co máš od křtu, stává zvláštním způsobem Mého vlastnictvím. Tak se stáváš profesionálem v Mých službách. Takovému vyznamenání a zahrnutí vyššími dary odpovídá závazek opravdu přizpůsobit svůj život této zvláštní životní dráze, abys Mně všechno své opravdu přivlastňoval a oddal se Mé službě, abys Mně neodcizoval kus svého "já" jednou provždy Mně obětovaného, ani pod záminkou ohledu na domnělá lidská práva a

údajnou důstojnost člověka. Jakápak by byla důstojnost člověka, kdyby ji nepředcházela Moje důstojnost a velebnost? Jestliže až do zvláštního slavného zaslíbení se Mé službě smíš patřit sobě, teď už patříš výhradně Mně, Mé službě, a to v zájmu obnovy a kultivace všeho tvorstva v čele s lidstvem.

Kateřina Sienská hlásá, že jsi Mé další Já. To není jen její zbožné přání. To je holá pravda. Tušíš aspoň trochu, jak závažně tě to zavazuje? Lidé se na tebe opravdu takto dívají. Berou si na tebe zvětšovací sklo, ba mikroskop. Všichni, i ti, kdo Mi odporují, nevěřící, touží vidět v tobě jako Mém příteli a důvěrníkovi vzor a vrchol dokonalosti. Každý z mých věrných, ale ty obzvlášť Mně zastupuješ a patříš k Mé dokonalosti. To už samo o sobě vyzývá, aby se jenom se vznešeností svého života odvažovali přiblížit k této Mé svrchované službě, která je zdrojem lidské dokonalosti.

Když jsi zvláště zapojen do Mých služeb kněžství, tedy od tebe ostatní lidé právem očekávají, že jim představíš Mne živého a skutečného, že jim dáš najevo svou dobrotu, laskavost, ochotu, vlídnost, trpělivost a ostatní ctnosti. Když jsou lidé někdy příliš nároční, vzpomeň si, že mají právo na tvou dokonalost, že mají právo na to, abys jim zpřítomňoval Mne skutečného, aby měli pořád jednoznačnou cestu ke Mně. K čemu by byla dobrá taková cesta, která by nevedla ke Mně?

Jako svému důvěrníkovi, kterého chci mít mezi všemi lidmi a v celém vesmíru, ti dávám tu lásku jakou planu k našemu věčnému Otci k Otci nebeskému a k lidem, pro něž přicházím do světa. Všechnu svou lásku, moc, své království, soud nad dušemi, kladu do tvých do rukou, protože je všechny vede k duchovnímu růstu a zralosti, k dospělému přátelství se Mnou, k důvěrné součinnosti se Mnou. Až se naplní tvůj čas, tak tě bude soudit Moje láska ve tvém srdci. Kdo by ztratil Mou lásku ze svého srdce, soudila by ho prázdnota a odcizení jeho srdce. Odpověz si na otázku? Nežádá si tolik Mé lásky a takové Moje vyznamenání také od tebe podobnou lásku, aby ses Mi – své lásce - rozjel na plné obrátky vstříc Odevzдал jsi se dílu Mé lásky bez výhrady a se vším, co jsi? Čekám na konci tvé životní dráhy s otevřenou náručí a volám jako milenec svou drahou: Odpověz Mi, lásko! Odpověz na Mou lásku naplno otevřeným srdcem!

Komu je mnoho dáno, od toho se striktně a bezvýhradně mnoho požaduje. Neopovažuj se zabalit talenty svého vyššího poslání a povolání do šátku, ani si je nikde zakopávej! Přeji si, abys s těmi vyššími dary a především se základním darem tvé účasti na osobním

spojení své, lidské přirozenosti s Mou přirozeností vyšší v jedné Osobě, moudře spravoval. Zacházej s nimi osvíceně a snaž se o co největší duchovní výnos pro sebe a pro ostatní, ale také o mé oslavení. (Pokr.)

+++

20.září

Milá duše,

už když vycházím z chudé kordóbské rodiny počínám jako si malý kazatel. Shromažďuji kolem sebe chlapce svého věku, aby je poučoval a vedl k Bohu. Jen s velkými obtíži se mi daří vystudovat. Pak ale konečně oblékám na sebe bílé roucho Otce Dominika. Nevidím kolem sebe žádné živé vzory. Většina bratří se spokojuje s prostředností a polovičatostí. Hlásám Krista a zpovídám. Tolik se liším od své barokní doby! Místo rozvleklých a honosných kázání mluvím prostě. A lidi to uchvacuje. Tak mě bratří napodobují. Ani nevím, jak se to děje, ale obnovuji původní působ apoštolského kázání. A jako každému, i Tobě, kladu otázku: Co je užitečné pro Tvou duši? Skoro čtyřicet let působím jako lidový misionář a zpovědník v jižním Španělsku. Párkrát mi arcibiskup nabízí biskupský úřad. Pokaždé odmítám. Zdráhám se vzdát se stavu chudoby, čistoty a pokory. Dvacátého září Léta Páně 1713 naposledy pozvedám Tělo Páně, když tu mě Pán volá k sobě. Od té doby ho chválím spolu s andělskými chóry jako jejich účastník.

Tvůj František Possadas

+++

23.září

Milá duše,

rád se řadím mezi ty, jejichž sláva jasně vynikne až v poslední den. Toužím být skryt před zraky světa, abych byl tím blíže Bohu. Moje úsilí o dokonalost cestou Otce Dominika se však neutajuje. Lidé se na mě obracejí s velikou důvěrou. Jistá paní Lukrecie mě prosí o uzdravení syna, ale ten mezitím umírá. Modlím se a říkám jí: "Je mu dobře. Už je v nebi. Nechtěj ho, protože bys ho po čase ztratila s ještě větší bolestí." Matka nesouhlasí. Tak se znovu modlím a beru chlapce za ruku:

"Jene, ve jménu Pána Ježíše, vstaň!" Vzkříšený syn se vrací k matce. Jenže po několik letech podléhá při metle moru.

Třebaže jsem jen jeden z velkého zástupu, láska k Bohu mě povznáší na nejvyšší stupeň dokonalosti. Odtud Ti mohu pomáhat lépe, než kdekoli na světě.

Tvůj Marek z Modeny

Milá duše,

moji španělští rodáci mě honosně nazývají "bratrem, který rozmlouvá s andělem". To proto, že se po své učitelské kariéře vzdávám místa profesora na teologické univerzitě. Odcházím do ústraní v dominikánském klášteře. Za mých časů je to sice místo s upadlou řeholní kázní, nicméně já žiji v jeskyňce v ústraní klášterní zahrady. Tam se za posměchu bratří oddávám životu plnému kajicnosti, pokory a odříkání. Tam prožívám celá čtyři léta jen ve společnosti svého strážného anděla. I když vypadám jako poustevník, přesto tak nežiji. Neproměškám ani chvíli ke společným modlitbám a chválám našeho Pána.

Tvůj Dalmác Moner

+++

28.září

Milá duše,

začínám svůj duchovní život v době uvolněné kázně v klášteřech. Přesto se tím nedám odradit. Sleduji Dominikovu cestu k dokonalosti, třebaže ji mnoho dominikánů opomíjí. Sám důsledně plním všechny předpisy Dominikových stanov v klášteře, kde je už dávno nikdo nezachovává. Když ty poměry s uvolněnou kázní vidím, tak mlčím a sám konám pokání za své bratry a za všechny hříšníky světa. Shovívavě sleduji chyby těch, kdo nemají tak opravdové povolání k apoštolskému hlásání Krista jako já. Je mi dáno napomenout beze slov výčitek, jen pouhým dobrým příkladem. Mnohé bratry tím strhuji k následování. Vracejí se ke mně ještě v době, kdy dosahují důležitých úřadů. Když roku 1446 je bratr Antonín Pierozzi jmenován arcibiskupem a on se zdráhá přijmout tento úřad, přemlouvám ho k přijetí úřadu, ovšem souhlasím s tím, že ho nadále duchovně povedu. Také tebe mohu duchovně vést přes odlehlost místa a doby, když o to poprosíš našeho Pána.

Tvůj Vavřinec z Ripafratta

+++

Brněnská akad.duch.života ct.Patrika Kužely O.P.

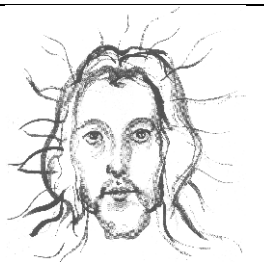

Co znamená moje nazírání cestou příznivou a co zápornou cestou?

Když ve Mně objevuješ vyšším způsobem všechny dokonalosti tvorů, tak jdeš cestou příznivého nazírání.

Tak Mě sleduješ jako nejdokonalejší bytost, nejmoudřejší, nejspravedlivější. Nazírání zápornou cestou přesahuje všechno, co bys mohl vidět nebo poznat ve tvorech, a doznává, že jsem nekonečně nade vším. (Sv.Tomáš, De divinis nominibus, 7,4) Nazírání příznivou cestou si můžeš představit jako malování, které přidává na obrazu barvu k barvě, aby znázornilo věc. Nazírání zápornou cestou si můžeš představit jako sochařství, jež stále ubírá, až je předmět úplně hotový. To jsou dvě hlavní cesty, po nichž se tvá duše ubírá při nazírání.

Moje velebná a nadbytočná přirozenost se v tajemné řeči posvátných knih někdy nazývá Slovem, Inteligencí, Bytostí (Jan 1,1; Ž 135,5), aby se vyjádřil Můj rozum a Moje moudrost. Moje existence, tak výsostně bytostná a sama jediná příčina všech existencí, se tam přirovnává světlu (Jan 1,4) a nazývá

se životem. Přesto ani tato ušlechtilá a svatá slova zdaleka nevystihují Mou božskou skutečnost, která přesahuje všechnu bytnost a všechnen život, které žádné světlo neprozáří, a k níž se žádný rozum a žádná inteligence nedostane. Písmo svaté však často povznáší tvé myšlenky ještě opačnou cestou. Přitom nazývá Mou podstatu neviditelnou, neobsáhlou, neproniknutelnou (1 Tim 6,16; Řím 2,33; Ž 144,13). Tak naznačuje, čím nejsem, ale vůbec ne to, čím jsem. Tato slova se Mi zdají důstojnějšími. (Sv.Diviš, De caelesti hierarchia, 2,3) Je na místě, když Mi přičítáš a o Mně tvrdíš, co je v bytostech příznivého, protože to všechno zapřičiňuji, nebo ještě lépe, když se o toho rozhodně odpoutáváš kvůli Mně, který to nekonečně přesahuji. Takže zde popírání neodporuje tvrzení a tato nejvyšší přirozenost stojí nade vším, nad každým záporem a kladem. (Sv.Diviš, De myst.theol., 1,2)

Tak dosahuješ Mého poznání příznivou cestou a cestou zápornou. V pozemském životě je rozhodně nejvyšší a nejdokonalejší cesta záporná. (De myst.theol., 1,3).

Nesnaž se však zneužívat nauky svatých tak, že by ses domníval, že jsem jediným a hlavním předmětem tvého nazírání bez ohledu k Mým vlastnostem a dokonalostem. Do skutečného nazírání tě může uvést už to, čemu tě učí víra o Mých dokonalostech. Ostatně nazírání nikdy nepřestává být příznivým úkonem a přesně řečeno příznivý nebo záporný je pouze prostředek vedoucí k nazírání. I v nazírání zápornou cestou si tvoříš o Mně příznivý pojem, zvaný pojem ducha. Tento pojem je sice povšechný a nejasný, avšak také je

příznivý a naprostý. I když si ode Mne odmyslíš všechny dokonalosti tvorů jako příliš nedokonalé k Mému označení, přesto si v duchu uchovááš Můj pojem, označující Mne jako nekonečně dokonalého, nejčistšího a ve vyšším stupni obsahujícího všechny myslitelné dokonalosti. Toto nazírání tedy není úplně záporná věc. Spočívá v příznivém pojmu, povšechném a nejasném, ale velmi vznešeném a velmi dokonalém, kterého nabýváš, když ve Mně vidíš všechny způsoby dobra jako rozumový předmět přesahující každé vyjádření.

Nazírání zápornou cestou samo nepřesahuje meze tvé vnitřní modlitby jako takové. Přesto se tato cesta vyskytuje zvláště ve vlietém nazírání.

Kterou z obou cest nazírání mám spíše pěstovat, příznivou nebo zápornou?

To spočívá na tvém vnitřním uzpůsobení a na vnuknutí milosti. Když se pravidelně a ochotně oddáváš přemítavé modlitbě a poněkud už pokračuješ ve ctnostech, dosahuješ větší úspěchy v nazírání příznivou cestou, k níž má tato modlitba vztahy. Pokud však nemůžeš konat přemítavou modlitbu a jednáš víc vůlí než rozumem, hodíš se spíše na cestu

zápornou. Při této modlitbě se uplatňuje spíše vůle než rozum. Můžeš se tedy oddávat kterémukoli z obou způsobů nazírání podle Mého volání; avšak bez důvodu a bez porady s duchovním vůdcem se nijak zvláště nenuť do jednoho nebo do druhého a neměň svůj obvyklý způsob modlitby, zejména kdybys chtěl přecházet od nazírání příznivou cestou k nazírání cestou zápornou. (Pokr.)

+++

Děšť' růží

**Děšť' růží sester svých
na zem sesílám
Neulamujte jejich trny
A neničte mé deníky
Že Boha nevidím
Přesto v dni soumráčném
O slunci vím
Stejně o růži že voní
Chřípím uchopím**

Anděle Boží, strážce můj, rač vždycky být ochránce můj,
mě vždycky ved' a napravuj, ke všemu dobrému mě vzbuzuj.
Ctnostem svatým mě vyučuj, ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj.

Tělo, svět, ďábla přemáhám, na tvá vnuknutí pozor dávám.

A v tom svatém obcování, ať setrvám do skonání,
Po smrti pak v nebi věčně chválím Boha ustavičně.

Amen.

VYDÁVÁ: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně.
IČ:70824118. Tel.:737857272, TISK: OLPRINT, BRNO. Upozornění: Veškeré
texty je zakázáno dále rozšiřovat bez souhlasu redakce a autorů. Bank.spojení:
ČS Brno - 2024711359/0800, Konst.symb.8,Var.s.:2005, Název účtu: První sdru-
žení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP, www.cormier.cz, info@cormier.cz